

Vlinder is op 13 februari 2017 geboren. Al heel snel bleek dat zij een heel zoet baby'tje was. Een speentje had ze niet nodig. Ze sliep en dronk ontzettend goed. De eerste drie weken verliepen ongelooflijk goed. Het ging zo vanzelf daar hadden we vooraf niet eens van durven dromen.

Toen Vlinder bijna 4 weken oud was, werd zij heel erg ziek. Na onderzoeken bleek dat ze meningitis had. Om de diagnose te stellen, was er een ruggenprik nodig. De eerste 2 pogingen mislukte. De volgende ochtend is er opnieuw een ruggenprik gedaan en kon er met zekerheid vastgesteld worden dat ze meningitis had. Naast de ruggenprikken werd er ook urine afgenomen en meerdere buisjes bloed. Tevens werd er een infuus aangelegd. Dit lukte ook niet in 1 keer. Een infuus aanleggen was erg lastig bij Vlinder.

Vlinder moest 3 weken antibiotica krijgen. Haar infusen sneuvelden om de 1,5 dag. Er werd besloten een lange lijn bij haar aan te brengen op de NICU in het WKZ. Met de ambulance is zij heen en weer gebracht. Het aanbrengen van de lange lijn duurde ongeveer 20 minuten. Diezelfde nacht is de lange lijn verstopt geraakt. Dit zou niet mogelijk moeten zijn volgens de deskundigen, maar helaas had Vlinder pech en is het toch gebeurd. Er werd eerst weer een gewoon infuus aangebracht, gezien het vlak voor het weekend was konden we niet terecht in het WKZ.

Zondagavond raakte het gewone infuus weer verstopt. Die maandag konden we weer terecht in het WKZ. Ze zijn toen 1,15u uur bezig geweest om de lange lijn bij Vlinder te plaatsen. In eerste instantie lieten ze ons zien dat ze de lijn via de pols gingen plaatsen. Achteraf was deze toch geplaatst in haar voet. Alle keren schreeuwde Vlinder het uit. Ze probeerde hoe klein ze ook was haar armpjes en beentjes alle kanten op te bewegen. Ze werd stevig vastgehouden, soms waren er 3 mensen tegelijk met haar bezig. Alles om haar beter te maken natuurlijk. Maar voor zo'n heel klein weerloos meisje is dat ontzettend heftig. De laatste keer bij het plaatsen van de lange lijn werd ons geadviseerd net als bij de ruggenprikken er niet bij te blijven. We wilden de artsen niet in de weg zitten dus met het plaatsen van de lange lijn hebben we naar dit advies geluisterd. Maar omdat het zo lang duurde zijn wij de NICU weer opgelopen, we hoorden Vlinder op de gang al letterlijk krijsen. Toen we binnenkwamen bleken ze echt net klaar. De foto's van de lijn moesten nog wel gemaakt worden. Alle keren bij het plaatsen van het infuus kreeg Vlinder veel sucrose water en de hele tijd haar speentje. Sindsdien zijn Vlinder en haar speentjes dag en nacht onafscheidelijk.

De verpleegsters in het ziekenhuis waar we drie weken verbleven vertelden ons dat de eerste vraag die de kinderartsen bij binnenkomst stelden was: "Zit het infuus van Vlinder er nog in?". Ook zij vonden het heel vervelend dat Vlinder zoveel pech met haar infusen had. Godzijdank is de laatste lange lijn blijven zitten tot het eind.

Sinds deze ziekenhuis opname is Vlinder nooit meer goed gaan slapen. Haar middagslaapjes verliepen over het algemeen wel goed. Maar de avonden waren lang en ze huilde veel. Zodra ze alleen in haar bedje lag bleef ze maar huilen, maar dan echt op een manier dat ze overstuur was. Een bezoek aan het consultatiebureau of huisarts resulteerde vaak in hard huilen en wild bewegen. Een enting lukt niet zomaar. Ze moest echt stevig vastgehouden worden. Ik zag aan de gezichten van de arts en verpleegkundigen dat ze de grootste moeite hadden haar te enten. Vaak zei ik, dit moet toch met haar ziekenhuisverleden te maken hebben.

Vlinder had altijd de grootste moeite wanneer ik wegga op het Kinderdagverblijf of het huis verlaat. Zodra ik thuiskwam claimde ze mij enorm. Vlinder wilde nooit zonder haar speen. Afpakken had geen zin, ze raakte er letterlijk van overstuur.

Toen ze wat ouder werd, moesten haar speentjes altijd bij haar in de buurt liggen zoals bij het eten om haar bord en bij het springen op de trampoline op de rand ervan. Op een gegeven moment kom je op een moment dat je liever hebt dat je kind geen speen meer heeft overdag. Maar Vlinder raakte daar zo overstuur van en in paniek dat ik me begon te beseffen dat de spenen haar een veilig gevoel gaven.

Haar naar bed krijgen voor 20u was echt een uitdaging. Slapen lukte haar gewoon niet. En ze kroop maar bij mij weg. Tot voor kort (Vlinder is nu ruim 2,5 jaar) begon mijn avond pas na 22u. Tot die tijd was ik druk met Vlinder.

Ook werd Vlinder in de nachten schreeuwend wakker. Vanaf het moment dat ze meer begon te praten hoorde je haar zeggen: 'niet doen' of 'hou op, hou op'. Als ik haar dan bij me nam (hoe klein ze ook was) kroop ze dicht tegen mij aan en was het gelijk goed. Ik legde haar ook vaak weer terug, maar een uur later was het vaak weer hetzelfde verhaal.

Vlinder is een heel vrolijk meisje en doet alles volgens het boekje. Maar het slapen, mij claimen en het in paniek raken als haar speen weg is of als mama even weggaat werden niet minder.

Via een kinderpsycholoog kreeg ik de tip om EMDR-therapie voor Vlinder in overweging te nemen. Ik heb vaak gezegd dat haar gedrag met haar ziekenhuisverleden te maken had, maar door professionals werd ik dan toch vaak een beetje glazig aangekeken. Ik wist zelf niet dat EMDR voor kleine kindjes mogelijk was. Ik ben gaan zoeken en vond een kinderpsychologenpraktijk in Woerden (Praktijk voor Kinder – en Jeugdpsychologie) die hierin gespecialiseerd is en heb geen moment getwijfeld en heb direct contact gezocht.

Vlinder (op dat moment 2,5 jaar oud) heeft 2 EMDR-sessies gehad. Vooraf heb ik Vlinder haar verhaal uitgeschreven (verwoord door 'de ogen van een baby') en besproken met de psychologe (Marijke Kok). Vervolgens heeft Vlinder een spelsessie met de psychologe gehad om haar te leren kennen. De volgende afspraak zijn we met de eerste EMDR-sessie begonnen. Hierbij is het verhaal door mij verteld en heb ik foto's van de ziekenhuisperiode laten zien, met aansluitend foto's van het thuiskomst feestje met slingers en taart.

Bij de eerste sessie wilde Vlinder in eerste instantie lekker spelen. Toen we begonnen met het verhaal veranderde gelijk de blik in Vlinder haar ogen. Je merkte dat het haar erg raakte. Haar reactie was heftig. Ze was heel verdrietig en wilde naar de foto's kijken. Toen het verhaal af was heb ik haar gekalmeerd door even rond te lopen. Ze ging toen al snel lekker weer spelen.

Bij thuiskomst vroeg ik Vlinder wat we bij Marijke (psychologe) hadden gedaan. Vlinder vertelde dat ze mocht spelen. Ze wist ook heel goed te vertellen dat ze hard moest huilen en dat baby Vlinder heel ziek was geweest. Ze zei dat ze wel weer naar Marijke toe wilde.

Na deze sessie begon ik de volgende dag al verschil te merken. Vlinder liet ineens haar spenen liggen in plaats van ze continu bij haar te dragen. Ze viel in slaap voor 20u, terwijl ze ook nog haar middagslaapje had gehad. Dat was voor die tijd ondenkbaar,

De tweede EMDR-sessie was nog een stuk heftiger dan de eerste sessie. Vlinders blik veranderde direct. Ze werd ontzettend boos. Ze wilde de foto's ook niet meer zien. Ze riep dat ze pijn had. Ze schopte en sloeg om zich heen, precies zoals ze deed toen ze baby was bij het plaatsen van de infusen en de lange lijn. Ze huilde heel hard. Na het verhaal was het lastiger om haar uit haar boosheid en verdriet te krijgen. Maar toen het over was, was het ook echt over. Ze mocht nog even spelen. Ergens achter in de kamer hing wat verscholen een dokterstasje. Vlinder liep er recht op af en ging ermee spelen. Deed het verpleegstersschort voor en ging mij en de psychologe allemaal prikjes geven. We speelden het mee. En ze begon tegen mij te zeggen tijdens het prikje geven: "het moet even". Dit had de psychologe ook gezegd tijdens het vertellen van het verhaal: 'De dokter zei tegen mamma, het moet echt even, om uw kindje beter te kunnen maken!'

Na de tweede sessie, begon Vlinder gelijk veel meer te praten. Ze vertelt zelfs verhalen van wat ze heeft gedaan bij opa en oma of op het kinderdagverblijf. Als ze speelt verzint ze haar eigen verhaal erbij. Ze zingt heel veel. Eigenlijk is ze nog veel vrolijker dan ze al was. Daarnaast gaat het avondeten ook veel beter dan voorheen.

Nu ben ik zelf ook kritisch, dus heb ik het kinderdagverblijf waar Vlinder 2 dagen per week is, gevraagd naar hun ervaringen met Vlinder na de EMDR-sessies. Ze gaven na 2 dagen al aan dat Vlinder veel opener is sindsdien. Ze is veel meer met andere kinderen is gaan spelen en is echt veel meer gaan praten.

Vlinder was bijna altijd verdrietig als we afscheid namen op het Kinderdagverblijf. Gelukkig was het wel snel over wanneer we weggingen. Vlinder heeft het ook echt naar haar zin op het Kinderdagverblijf. Maar het weggaan maakte haar elke keer verdrietig. Sinds de EMDR heeft ze geen traan meer gelaten bij het afscheid nemen en mag ik blij zijn wanneer ze de moeite nog even neemt om mij uit te zwaaien.

Vlinder heeft geen nare dromen meer. Ze huilt en roept niet meer in haar slaap. Ze komt nog wel regelmatig in de nacht. Dit is ze natuurlijk ook altijd gewend geweest. Maar de lading waarmee het 2,5 jaar lang gepaard is gegaan die is weg. Nu is het een kwestie van ontwennen.

Overdag heeft Vlinder haar speentje veel minder bij zich. Er zijn zelfs al dagen geweest dat ze er overdag niet naar gevraagd heeft en we daar weinig moeite voor hoefden te doen.

We zijn nu een aantal weken verder en ze slaapt nog steeds rond 20u, zelfs met haar middagslaapje. Als papa komt is ze blij en enthousiast. Voorheen was ze altijd gelijk overstuur, want dat betekent dat mama weggaat. Nu springt ze in zijn armen in plaats van bij mij weg te duiken.

In een zeer korte tijd is ons leven erg veranderd. Wij zijn ontzettend blij met hoe het nu gaat. Als we deze tip nooit gekregen hadden, hoe lang hadden we dan nog moeten doormodderen? We willen er eigenlijk niet eens over nadenken.

Er is eindelijk rust gekomen. Ik had nooit verwachten in zo'n korte tijd zulke goede resultaten te behalen. Wij zijn Vlinder haar psychologe erg dankbaar dat ze ons zo goed heeft kunnen helpen.